

UBISOFT

We know

„Îmbinarea fascinantă dintre știință, istorie, acțiune și aventură vor face din această carte un succes, chiar și pentru cititorii care nu au jucat seria de jocuri video.”

Kirkus Reviews

„Publicul-țintă se va bucura de apariția unui nou volum din această serie de ficțiune istorică.”

School Library Journal

„Seria *Ultimii descendenți* își întoarce atenția de la războiul lung de milenii dintre Asasini și Templieri către un grup de șase adolescenți. Vechi dușmani acceptă cu greu să-și unească forțele și începe cursa pentru găsirea celui de-al treilea pumnal, aflat undeva în trecutul viking al Scandinaviei.”

news.ubisoft.com

„Kirby a avut întotdeauna un stil captivant și m-am trezit adeseori imaginându-mi cu mare ușurință scenele descrise. Mă bucur că a încercat să includă și un personaj din jocurile video în povestea sa.”

accesstheanimus.com

„Acesta este volumul meu preferat din trilogie – plin de acțiune, intrigă și spectacol, atât în Animus, cât și în exteriorul său. Povestea se încheie într-un mod captivant, dar cu siguranță voi duce dorul unora dintre personaje.”

scifichick.com

„M-am întrebat cum o serie de jocuri video pentru publicul matur ar putea fi transformată într-o carte pentru adolescenți. Kirby s-a descurcat excelent, reușind să evite povestea jocurilor și să transforme universul asasinilor într-un instrument cu ajutorul căruia să-și spună povestea.”

thebooknanny.com

— O SERIE ASSASSIN'S CREED® —

ULTIMII DESCENDENȚI URSITA ZEILOR

MATTHEW J. KIRBY

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ ȘI NOTE
DE GABRIELA TOBOL

PALADIN

Capitolul unu	9
Capitolul doi	18
Capitolul trei	30
Capitolul patru	41
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	64
Capitolul șapte	74
Capitolul opt	85
Capitolul nouă	96
Capitolul zece	106
Capitolul unsprezece	117
Capitolul doisprezece	127
Capitolul treisprezece	138
Capitolul paisprezece	149
Capitolul cincisprezece	160
Capitolul șaisprezece	172
Capitolul șaptesprezece	183
Capitolul optsprezece	196
Capitolul nouăsprezece	208
Capitolul douăzeci	220
Capitolul douăzeci și unu	230
Capitolul douăzeci și doi	243
Capitolul douăzeci și trei	260
Capitolul douăzeci și patru	273
Capitolul douăzeci și cinci	285
Capitolul douăzeci și șase	297
Capitolul douăzeci și șapte	307
Capitolul douăzeci și opt	319
Epilog	333
Mulțumiri	341

Sean se obișnuise cu violența, dar încă nu se bucura de ea așa cum o făcea strămoșul său viking. Pentru Styrbjörn, imaginile, sunetele și mirosurile bătăliei erau prilej de mândrie: senzația oferită de un scut care se sfărâmă sub lovitura toporului său, Randgrîð, mădulele spintecate de spada sa, Ingelrii, croncănitul corbilor strânși deasupra cadavrelor.

Adevărul era că Styrbjörn se bucura că regele danez Harald Dinte-albastru¹ îi respinsese condițiile de pace. Asta însemna că, în cele din urmă, bătălia putea începe. Chiar dacă Sean nu aștepta cu nerăbdare ferocitatea din această amintire, recunoștea în sinea lui că se bucura de forța și de puterea pe care le simțea în corpul strămoșului său.

Flota lui Styrbjörn aștepta aproape de țărmul din Iutlanda², la Aros, în vreme ce corăbierii lui Harald vâsleau în întâmpinarea sa. Fortăreața regelui danez nu ar fi făcut niciodată față unui atac terestru din partea trupelor de jomsvikingi³ ale lui Styrbjörn, iar acesta credea că, fără

---

¹ Harald I al Danemarcei (911-985), rege al Danemarcei (cca. 940-cca. 985) și Norvegiei (n. r.).

² Peninsula în Europa de Nord, formată din partea neinsulară a Danemarcei și partea nordică a Germaniei, despărțind Marea Nordului de Marea Baltică (n. r.).

³ Presupus ordin legendar de mercenari sau cuceritori vikingi din secolele al X-lea și al XI-lea (n. r.).

îndoială, forța lui navală, mai mare decât a dușmanului, ar fi câștigat cu ușurință un conflict maritim. Era posibil de asemenea ca Harald să suspecteze că Gyrid, soția lui – și sora lui Styrbjörn –, ar fi putut comite un act de trădare dacă nu era ținută la distanță de luptă. Indiferent de motiv, Styrbjörn zâmbea în timp ce privea corăbiile care se apropiau.

Sean simțea gustul aerului sărat pe când cormoranii și pelicanii planau în apele înconjurătoare, atinse de razele soarelui. Până atunci, petrecuse săptămâni întregi în Animus, parcurgând ani din viața lui Styrbjörn, căutând momentul în care strămoșul său ar fi intrat în sfârșit în posesia pumnalului lui Harald Dinte-albastru, cel de-al treilea vârf al Tridentului din Eden. Dar, ca să-i afle locul actual, Sean trebuia să afle ce făcuse Styrbjörn cu el înainte să moară.

Simularea se mișcă foarte bine, rosti Isaiah în urechea lui. Se pare că o nouă bătălie e iminentă. Ești pregătit?

– Sunt pregătit, răspunse Sean.

Isaiah îl scosese pe băiat din baza Aerie în urmă cu zece zile, după ce aceasta fusese compromisă. Sean încă nu auzise vești despre Grace, David sau Natalya și nici măcar nu aflase ce se întâmplase cu ei. Isaiah îi spusese că se răzvrătiseră și că Victoria îi ajută, ba poate chiar lucra cu Frăția Asasinilor. Era datoria lui Sean să găsească Partea din Eden înainte ca aceasta să ajungă în mâinile cui nu trebuia.

Curajul tău continuă să mă impresioneze, spuse Isaiah.

– Mulțumesc, domnule.

Lumea îți datorează recunoștință.

Sean zâmbi din curentul minții lui Styrbjörn.

– Mă bucur că pot fi de folos.

Să trecem la treabă.

Băiatul reveni cu atenția spre simulare și se concentra la coastele corabiei ce se îndoiau sub picioarele lui și la strigătele purtate de ape până la Styrbjörn, venite de pe

vasele lui Harald, care se apropiau tot mai mult. Se întoarse către oamenii săi, temuții jomsvikingi. Stând în centrul flotei, ordonă ca douăzeci și patru de nave să atace împreună, formând o fortăreață plutitoare de pe care oștenii lui puteau arunca sulite și trage cu săgeți. Celelalte corăbii aveau să angajeze inamicul într-o luptă strânsă și să recurgă la abordaj. Styrbjörn plănuia să afle pe care dintre ele se afla Harald, ca să se dueleze cu regele danez și să încheie bătălia rapid. Nu i-ar fi servit la nimic dacă oamenii lui i-ar fi omorât tocmai pe războinicii pe care încerca să și-i subordoneze.

– Am numărat cel puțin două sute de ambarcațiuni, zise Palnatoke, care stătea alături de el, împietrit și palid.

În anii ce trecuseră de când Styrbjörn învinsese căpetenia și preluase comanda jomsvikingilor, cei doi ajunseseră să se respecte, chiar dacă se dușmăneau.

– Ba nu, sunt peste două sute. Ești sigur de asta?

– Da. Dar, dacă te liniștește, mai mulți i-au adus ofrande ofrande lui Thor. Cineva a afirmat că a avut o viziune în care eu ajungeam pe țărmul țării mele cu Harald Dinte-albastru legat de catarg ca un câine.

Styrbjörn își scoase blana și trase de la centură toporul Randgrîd.

– Voi cuceri flota lui Harald.

Palnatoke mormăi.

– Mă întreb dacă și Dinte-albastru i-a adus ofrande Cristosului său alb.

Styrbjörn indică peste ape, înspre corăbiile care se apropiau.

– Și dacă i-a adus, asta te îngrijorează?

– Nu. Cristosul nu-i un zeu al războiului.

Styrbjörn râse cu dispreț.

– Atunci, la ce e bun?

– Tu cărui zeu îi aduci ofrande?

Styrbjörn privi în jos, spre topar.

— Eu nu am nevoie de niciun zeu.

Bătaia tobelor lui Harald Dinte-albastru se auzea tot mai tare, în ritmul în care vasele lui săltau printre valuri, iar Sean se lăsă dus de curent în furia lui Styrbjörn. Ridică toparul și răcni un strigăt de luptă cu vocea strămoșului său, iar jomsvikingii răspunseră la fel, imitându-i pofta înspăimântătoare de luptă. Strigă ordinul, iar forța navală porni la atac, cu prorele în formă de dragon sfârtecând valurile, în timp ce stropii de apă îi acopereau buzele cu sare.

Distanța dintre corăbiile sale și cele ale lui Harald se micșoră rapid, până când inamicul intră în raza lui de acțiune. Styrbjörn așteptă momentul potrivit, apoi dădu porunca. Despiciând valurile, vasele din avangardă deschiseră calea fortăreței din centrul forței navale, iar arcașii și sulitașii lansară proiectilele. Asaltul surprinse flota lui Harald, provocând pagube mari și întrerupând ritmul vâslașilor și înaintarea ambarcațiunilor. Unele se ciocniră între ele, se zgâlțâiră și aruncară oameni de colo până colo.

Styrbjörn își ascunse satisfacția și răcni al doilea ordin. Corăbiile lui din avangardă se năpustiră în locurile rămase libere, se ridicară pe valuri și intrară în plină viteză în dușmanul dezorganizat. Ambarcațiunile lui Harald, care încă se străduiau să-și revină după ploaia de sulite și de săgeți, resimțiră impactul în flancuri: scuturile li se făcură țândări și câteva se răsturnară. În scurtă vreme, marea clocotea de violența luptei, a țipetelor celor care se înecau și a trosnetelor de lemne rupte.

În mijlocul haosului, Styrbjörn scruta orizontul pentru a identifica stindardul lui Harald și, când îl zări, dădu ordin avangardei. Împreună cu alte două corăbii, alcătui o formație de luptă în triunghi, cu vârful înainte, și străpuse liniile inamice, ceea ce le îngădui vâslașilor să pătrundă cu forța în rândurile navelor lui Harald. Styrbjörn trebuia

să ajungă repede la rege, profitând de confuzie până când danezii aveau să se regrupeze și să descopere că în centrul flotei lor se afla o corabie suedeză.

Jomsvikingii din spatele lui Styrbjörn brăzdau valurile fără zgomot, fără cântece sau tobe, cu priviri concentrate. Styrbjörn apucă toparul într-o mână, iar cu cealaltă se sprijini de capul de dragon. Se apropie mai mult de Harald, dar, înainte să ajungă la el, printre danezi se auziră semnale de alarmă. O ploaie de săgeți și de sulite se abătu asupra corabiei lui Styrbjörn. Dinții lor de fier se înfipseră în lemn și în carne, însă chiar dacă o parte din vâslași fuseseră loviți, niciunul nu țipă, iar ceilalți continuară să vâslească. Styrbjörn făcu un pas în spate, se îndepărtă de proră și se pregăti.

Acum îl vedea pe Harald.

Apoi Harald îl văzu pe el.

Dar o ambarcațiune daneză se interpusese între ei, protejându-l pe rege și blocând calea.

Neputând să se oprească, corabia lui se ciocni de aceasta, iar erupția de lemn și de valuri îl azvârli pe Styrbjörn în mare. Sean simți cum apa sărată îi arde plămâni. Se înecă și tuși. Apa din jurul său era neagră și rece.

Simularea se încetoșă.

Ușurel, zise Isaiah. Ești bine. Știm că strămoșul tău nu s-a înecat.

Așa era. Sean se cufundă iar în amintire, lăsând valurile să-l cuprindă, dar se luptă împreună cu Styrbjörn pentru a ajunge la suprafață. Armura și armele îl trăgeau în jos, totuși reuși să spargă valurile și să se agațe de traversa unei corăbii cu colțul lui Randgríð. Folosi toparul ca să se salte din apă pe puntea, unde se rostogoli și se ridică în picioare, ud leoarcă.

Nava lui Harald încă era suficient de aproape, dar Styrbjörn ar fi trebuit să treacă peste punțile a două vase daneze

ca să poată ajunge la el. Își pierduse scutul în apă, însă avea toporul și scoase pumnalul din teacă tocmai când primii doi danezi se repezira asupra lui.

Se feri și le blocă atacurile, dezechilibrându-i pe amândoi. Reuși să-l înjunghie pe unul în spate, în timp ce se împleticea pe lângă el. Dacă ar fi fost o altă bătălie, în altă zi, ar fi rămas aici și i-ar fi omorât, dar acum nu avea timp de pierdut. Alergă pe punte, croindu-și drum cu coatele printre oameni, parând și evitând loviturile lor și lăsându-l pe Randgrîd să le guste sângele atunci când se putea.

Odată ajuns la pupă, îi luă gâtul celui de la cârmă cu cuțitul și sări peste câțiva metri de ocean, până pe puntea următoarei corăbii. Danezii îl așteptau pregătiți și unii dintre ei îi blocau calea. În spatele lor, corabia lui Harald începuse deja să se retragă. Styrbjörn își băgă armele în teci. Smulse din cange o vâslă grea și, ținând-o la piept, se repezi spre adversari, folosind vâsla așa cum un taur își folosește coarnele.

Intră cu putere în ei, se înfipse cu călcâiele în punte și-i împinse înapoi. Unii căzură în apă, alții fură doborâți pe punte și călcați în picioare de Styrbjörn și de propriii lor camarazi. Cei care reușiseră să rămână în picioare încercară să-l lovească, însă nicio armă nu reuși să-l atingă, iar războinicul continuă să-i împingă. Își încordă spatele și brațele, iar căldura mușchilor lui transformă apa din haine în aburi, până când izbuti să facă linia inamică să se retragă la prora.

În puterea amintirii lui Styrbjörn, lui Sean i se părea aproape de necrezut fapta vitejească la care lua parte, iar dacă ar fi citit undeva despre ea, ar fi respins-o ca fiind o legendă exagerată. Totuși, forța pe care o simțea în corpul strămoșului său era foarte reală.

Styrbjörn stătea acum la prora și-și dădu seama că Harald se îndepărtase deja prea mult ca să poată sări pe

corabia lui. Însă nu-l putea lăsa pe rege să scape. Bătălia asta nu putea fi încheiată decât prin înfrângerea lui Harald de către el.

Azvrli vâsla și, înainte ca vreunul dintre danezii pe care îi respinsese să aibă ocazia să se ridice, plonjă în mare. Răceala apei îl izbi, valurile îl împinseră, iar adâncurile încercară să-l înhațe, dar el continuă să înoate repede spre corabia lui Harald, în vreme ce săgeți și sulite despicau apa din jurul lui. Înainte să ajungă la ambarcațiunea regelui, o săgeată i se împlântă adânc în spatele coapsei.

Sean și Styrbjörn scoaseră un răget de durere, însă vikingul înotă mai departe. Câteva clipe mai târziu, îl scoase pe Randgrîd și se folosi din nou de el ca să urce pe vas.

Ateriză greoi pe punte, extenuat, learcă de apă și sângerând, însă tot era mai înalt decât danezii șocați care îl înconjurau. Îl priviră cu uimire când bărbatul își scoase săgeata din picior și o aruncă în mare, dar după ce șocul trecu, doi dintre ei îl atacară. Styrbjörn îi doborî pe ambii, apoi se năpusti asupra lui Harald.

— Nu ești nici bărbat, nici rege! urlă el.

Intenția din spatele cuvintelor lui nu putea fi prost înțeleasă. Harald, care era cu două palme mai scund, tresări și șovăi, după care începu să se retragă înainte ca lupta să fi început, iar Styrbjörn știu că obținuse victoria. Dar era nevoie ca și Harald s-o știe. La fel și danezii.

Styrbjörn nu așteptă ca oponentul lui să se apropie, ci atacă. Prima lovitură a lui Randgrîd crăpă scutul regelui danez, iar a doua îl făcu țândări. Harald ridică spada și încercă să se apere, însă nu avea forță în braț și ochii i se umplură de frică.

Râsul lui Styrbjörn răsună pe toată corabia.

— Te predai?

— Mă predau! spuse Harald. Spada lui zăngăni când se lovi de punte. Mă predau ție, Björn, fiu al lui Olof.

Styrbjörn încuviință din cap.

— Atunci dă semnalul, înainte să mai moară alți danezi de-ai tăi.

Harald îl fixă cu privirea preț de o clipă, apoi încuviință din cap spre unul dintre oamenii săi, care ridică un corn mare, iar sunetul capitulării se auzi peste valuri, fu preluat și purtat prin toată flota. În câteva minute, zgomotele luptei încetară, iar corăbiile daneze și cele ale jomsvikingilor se ridicau și coborau odată cu valurile.

— Nu era nevoie să se ajungă la asta, zise Harald.

Styrbjörn oftă adânc.

— Ai prefera să-ți jefuiesc satele?

— Am fi putut ajunge la un acord.

— Am încercat să ajung la un acord cu tine. Sora mea, soția ta, a încercat să te convingă...

— Ai cerut prea mult, Styrbjörn.

— Dar acum am totul.

— Vrei coroana mea, nu-i așa?

— Sora mea are deja coroana ta. Am venit după flotă.

— Ca să-ți ataci unchiul? Vrei să-mi duci oamenii în Svealand¹?

— Da. Și tu o să vii cu ei.

În ciuda durerii de la coapsă, Sean se simți năpădit de ecoul victoriei strămoșului său, însă băgă de seamă și pumnalul de la centura lui Harald Dinte-albastru. Lama avea o curbura ciudată și, în mod clar, nu era un pumnal obișnuit, deși părea limpede că Harald nu știa ce era sau cum se folosea. Pumnalul acela era scopul simulării și, la un moment dat, avea să intre în posesia lui Styrbjörn. O parte din Sean ar fi vrut pur și simplu să întindă mâna și să ia Partea din Eden acum, dar asta l-ar fi desincronizat din amintire și l-ar fi scos din Animus în mod violent. În

schimb, trebuia să aștepte cât de răbdător putea și să lase amintirea să se desfășoare așa cum fusese. Nu putea face nimic pentru a schimba trecutul.

Însă trecutul putea schimba prezentul. Și viitorul.

¹ Regiunea centrală istorică a Suediei (n. r.).

Owen se sprijini de balustrada de sticlă de la etajul al treilea și privi spre atrium. Pereții de sticlă de la Aerie lăsau să pătrundă o lumină palidă și verzuie, care venea din pădurea montană ce înconjura baza. Griffin stătea alături de el și împreună urmăreau trei Templieri în costume închise la culoare, doi bărbați și o femeie, care se îndreptau spre lifturi și ai căror pași răsunau în spațiul boltit.

— Cine sunt ăia? îl întrebă Owen pe Asasin.

— Nu știu, răspuse Griffin, dar presupun că măcar unul dintre ei face parte din Sanctuarul Interior¹.

— Sanctuarul Interior?

— Departamentul de conducere al Templierilor.

Griffin se încordă, iar Owen știa ce însemna asta. Așa arăta Griffin înainte să atace, de regulă când scotea pumnul ascuns.

— Te deranjează, nu-i așa?

Owen arătă din cap către lifturi exact când unul piui, iar Templierii pășiră înăuntru.

¹ Sanctuarul Interior al Ordinului Templierilor (cunoscut și sub numele de Cei Nouă), grup format din cei mai străluciți membri ai Ordinului din zilele noastre. Cei nouă maeștri care alcătuiesc Sanctuarul Interior au deținut cele mai înalte poziții în cadrul Abstergo Industries și al filialelor sale și, teoretic, au cunoștință deplină de toate planurile Templierilor (n. r.).

— Să stai și să-i urmărești cum vin și pleacă...

— Templierii mi-au omorât prieteni. Oameni pe care i-am considerat frați și surori. Deci da, mă deranjează. Griffin își încleștă pumnul, apoi se relaxă. Nu contează. Important este să-l oprim pe Isaiah. Asta înseamnă să-i lăsăm să vină și să plece.

— Te temi că Victoria te va denunța?

— Da, însă am decis să am încredere în ea.

— Mă întreb ce ți-ar face Templierii dacă ar ști că ești aici.

— Adică ce ar încerca să-mi facă...

Owen ridică din umeri.

— Exact.

— Victoria ține lucrurile sub control. Iar eu m-am aliat cu ea, nu cu Ordinul.

— Ce i-ar face dacă ar afla? întrebă Owen.

În Mongolia, Victoria înțeleșese că era necesar să se alieze cu Griffin împotriva unui dușman comun. Deoarece acum Isaiah avea două dintre cele trei pumnale, vârfulurile Tridentului din Eden, devenise deja prea puternic pentru a fi oprit fie de Asasini, fie de Templieri. Dacă îl găsea pe al treilea, avea să fie atotputernic. Un cuceritor și un regezeu cum nu mai văzuse lumea de pe vremea lui Alexandru Macedon. Omenirea nu avea timp de rivalități și de politici străvechi. Victoria și Griffin își ținuseră alianța în secret față de superiori, fiindcă nu-și permiteau să riște ca aceștia să se amestece în planurile lor.

— Victoria a mai trădat Ordinul o dată, zise Griffin. Atunci a fost iertată. Nu cred că se va întâmpla și a doua oară. Desigur, dacă nu-l oprim pe Isaiah, oricum nu va mai conta.

— Și după ce-l oprim pe Isaiah?

— De dragul ei, sper că Templierii vor recunoaște că toate astea au fost necesare.

— Cum rămâne cu tine? întrebă Owen. Ce o să-ți faci Frăția?

— Mie?

Griffin privi spre tavanul din atrium, o cupolă din sticlă așezată peste un cer albastru și două linii albe în zigzag ce se încrucișau.

— Pentru mine nu există cale de întoarcere.

— Niciodată? obiectă Owen.

Griffin clătină din cap.

— De ce?

Bărbatul tăcu, iar Owen se încruntă. Era prima dată de când părăsiseră Mongolia când se găsea singur cu Asasinul și mai avea întrebări serioase cu privire la Frăție.

— Ultima dată când am fost în Animus, zise băiatul, strămoșa mea l-a ucis pe Mōngke-Han. După aceea, arma-ta mongolă s-a retras și nu și-a mai revenit niciodată. Stră-moșa mea a schimbat literalmente istoria lumii pe cont propriu, dar Frăția a abandonat-o fiindcă s-a accidentat la genunchi. I-au luat până și pumnalul ascuns pe care îl avea de la tatăl ei.

Owen încă tremura puțin din cauza durerii și a confuziei asociate cu amintirea aceea. Îl înfuria decizia nemiloasă de a lăsa pe cineva în urmă.

— Mentorul ei a spus că nu mai era „utilă”.

— Chiar nu mai era utilă. Genunchiul nu i s-ar mai fi vindecat complet niciodată. N-ar fi putut să...

— Și ce? Nu-i corect. A fost o eroină.

— N-a susținut nimeni contrarul.

— Vrei să zici că Frăția ți-ar face la fel doar fiindcă lucrezi cu Victoria?

— Ultima dată când în Frăție s-a infiltrat un spion Templier, era cât pe ce să fim exterminați. Așa că, da, dacă lucrez cu un Templier, viața mea de Asasin s-a terminat. Nu regret decizia luată și nu învinuiesc pe nimeni pentru ea.

Lui Owen îi venea greu să creadă asta.

— Adică nu te deranjează dacă te dau afară?

Griffin se detensionă. Umerii i se relaxară.

— Exact, rosti el.

— Dar nu-i bine. Nu-i corect...

— Sau poate că tu ești doar un puști și nu înțelegi, îl întrerupse Griffin pe un ton aspru. Ca să servești omenirea și Crezul, trebuie să te detașezi de ceea ce crezi tu că-i adevărat. Trebuie să te detașezi de ideile tale despre corectitudine. Chiar și de convingerile despre bine și rău. Poate că într-o zi va trebui să faci lucruri pe care nu ți le imaginezi acum. Trebuie să înțelegi că, în orice moment, ceea ce-i bine pentru lume s-ar putea să nu se încadreze în limitele zonei tale de confort.

Owen își îndreptă privirea de la el spre podeaua din atrium.

— Nu știu dacă vreau să iau parte la așa ceva.

— Nu te obligă nimeni.

Băiatul se întoarse cu spatele la zona deschisă și se sprijini de balustradă. Indiferent de părerea lui Griffin, binele și răul erau importante. La fel și corectitudinea. Așa trebuia să fie, altfel nu conta dacă tatăl lui Owen era vinovat de jefuirea unei bănci sau de împușcarea unui paznic. Nu conta dacă murise în închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese. Owen nu putea accepta așa ceva, fiindcă lucrurile acestea însemnau pentru el mai mult decât orice.

— Isaiah mi-a arătat o amintire în Animus, zise el. Amintirea tatălui meu.

Griffin încuviință din cap.

— Monroe a pomenit despre asta.

— Ți-a spus de Asasin? Frăția l-a forțat pe tata să jefuiască banca aceea, apoi i-a înscenat crima.

— Mi-a zis că asta ți-a arătat Isaiah.

— O să negi asta?